EL PAÍS
ARCHIVO
EDICIÓN IMPRESA

VIERNES, 23 de enero de 2009

LUCES

Autores fóra dos focos

D. S. | 23 ENE 2009
Archivado en: Xosé Luis Méndez Ferrín Narrativa Literatura Cultura

Jerome David Salinger (Nova York, 1919) fai parte da tópica do autor que foxe dos focos. O vixía no centeo e os Nove contos son os esteos que chantou na literatura estadounidense antes de desaparecer furiosamente. Coas distancias debidas, Lois Xosé Pereira (Lugo, 1965) revelouse en 1985 co'As horas de carton, premio Xerais aquel ano. A vida vexetal (1992), "unha moi interesante novela" segundo o crítico Xesús González Gómez, foi a súa despedida do campo literario galego.

González Gómez rescata igualmente a Xe Freyre (Mondoñero, 1962), que en 1987 autoeditara a novela Cando o gato mira de esguello. E enumera unha serie de autores dos que apenas se volveu saber: Xosefa Goldar, Manuel Catoira, Antón Rodríguez Baixeras (O rei dos ameneiros) ou as Historias do 30 de febreiro (Emilio R. Gregorio, 1969).

A Farruco Sesto Novás cualificábao Méndez Ferrín, no limiar á Poesía enteira de Heriberto Bens, do "mellor poeta galego vivo". Os UPGpoemas, que mencionaba Ferrín, non acharon sucesor até Isolda, en 1990. Sesto Novás foi ministro do Poder Popular para a Cultura no Goberno de Venezuela e agora éo de Vivenda. Xesús González Gómez tamén invoca outros poetas da primeira etapa da colección Leliadoura, que el coordinaba para Sotelo Blanco nos 80: Derrapa e cae, de Xavier Santiago, ou os volumes en galego de Pilar Cribeiro. Nas promocións posteriores hai outros escritores de poemas con tendencia á desaparición. Amizade con Moglwi resultou a única e celebrada intervención de Cristal Méndez (Vigo, 1964) na poesía en galego.

© EDICIONES EL PAÍS, S.L. |